

[Hilmar Baunsgaard]

Jeg skal på denne baggrund udtrykke det radikale venstres vilje til at medvirke til at gennemføre besparelser af den størrelsesorden, der kan modsvare skattelettelserne, altså ca. 7 mia kr. Vi erkender også de politiske realiteter og må derfor se i øjnene, at besparelserne måske ikke kan gennemføres nøjagtigt, som det før valget blev aftalt mellem 5 af de 6 partier, der stod bag ved skattelettelserne.

Der er over for denne situation to forhold, jeg må slå fast: det radikale venstre vil ikke kunne medvirke til besparelser, der i forhold til det aftalte forringer den sociale balance, og vi vil ikke medvirke under forhandlingsformer, der kan medvirke til yderligere forværring af det politiske klima i folketinget. Det vil i praksis sige, at medmindre det samarbejde henover midten, som det ikke lykkedes statsministeren at få etableret, skulle vise sig muligt senere, må forhandlingerne foregå i de folketingsudvalg, hvor alle partier forhandler på lige fod.

Når det radikale venstre finder besparelser nødvendige, hænger det sammen med, at vi ønsker beskæftigelsesfremmende forslag gennemført. Vi har allerede fremsat 5 forslag, alle fra den samlede plan, vi før valget fremlagde i folketinget.

I modsætning til regeringen tror vi altså ikke på, at det er nok blot at dæmpe omkostningerne og gennemføre besparelser; der må direkte beskæftigelsesforanstaltninger til.

Alle siger, at 150.000 arbejdsløse er en helt uacceptabel situation. Men alle ved, at uden en virkelig stimulans til beskæftigelsen kommer de ikke i arbejde igen, i hvert fald ikke foreløbig. Alle ved også, at skal vi kunne gennemføre stimulerende beskæftigelsesforanstaltninger, koster det penge, og derfor skal der andre besparelser til.

Regeringen må nu lade arbejdsmarkedet prøve at forhandle færdig. Det forstår jeg at regeringen nu har indset. Over for de offentligt ansatte, som regeringen jo er arbejdsgiverforhandler for, tilråder jeg regeringen, at den omgående går i gang og ikke som hidtil blot afventer, hvad der sker på det private arbejdsmarked. Regeringen kan regne med vor støtte til tilbageholdenhed også til den form, der siger ensartede dyr-

tidsportioner og lønpause for de højere lønninger.

Når jeg siger, at alle ved, at der både skal beskæftigelsesforanstaltninger og besparelser til, går jeg altså ud fra, at også regeringen og socialdemokratiet ved det. Derfor må jeg, som det meste af befolkningen gør det, spørge: hvad er da grunden til, at de to partier ikke kan finde ud af opgaven? Tror regeringen virkelig, at den kan klare beskæftigelsen uden overhovedet at gå ind på nogle af de beskæftigelsesforslag, som socialdemokratiet og vi andre har fremlagt? Eller tror regeringen virkelig, at den fortsat kan gennemføre sine ønsker om tilbageholdenhed fra alle lønmodtagere uden overhovedet at ville drøfte problemet om sikring af en vis andel af kapitaltilvæksten til lønmodtagerne?

Og socialdemokratiet: tror man virkelig på, at man kan klare beskæftigelsen uden at skaffe et økonomisk grundlag gennem offentlige besparelser? Eller tror socialdemokratiet virkelig for alvor på, at vi på længere sigt kan klare beskæftigelsen uden at dæmpe omkostningsudviklingen for erhvervslivet? Jeg er egentlig overbevist om, at ingen af de to parter vil være uenig med mig, når jeg siger, at begge godt ved, de har nogle indrømmelser at give. Så er det, vi andre spørger: hvorfor kan de så ikke lægge kræfterne sammen og få klaret den økonomiske og politiske opgave, som de også begge ved er livsnødvendig for samfundet at få klaret? Skal vi virkelig tage det som det endelige svar, at ingen af dem vil det nødvendige? Står statsministeren fast på, at der ikke kan findes et samarbejdsgrundlag, og står hr. Anker Jørgensen fast på det?

Hvis de gør det, ved de jo begge, at det betyder fortsat politisk usikkerhed og dermed en fortsat forværring af dansk økonomi. Statsministeren ved udmærket, at får han ikke etableret et bredt samarbejde, klarer han ikke ledelsen af den politiske udvikling. Ser han i samarbejdet kun til den ene side af salen, så kører han fast, simpelt hen fordi den nuværende situation ikke kan klares, hvis der skabes stærke modsætninger mellem befolkningsgrupper, og også fordi statsministeren ved, at ensidigt kan der ikke bygges noget på fremskridtspartiet. I det lange perspektiv vil det parti noget ganske